

•

Az utcán két ember beszélget egymással. Valami végtelennek tetsző üzleti elszámolásról van szó. Sehogy sem bírnak megegyezni. Végül is hevesen vitatkozva megállnak egy hatalmas, sárgára festett ház előtt. Egyik írót kap elő, a falnak fordul, s hirtelen számsorokat ír a falra, összead, kivon, majd diadalmasan mutatja a végösszeget társának. A házfalat használta papírosnak.

•

– A katonák rosszak – mondogatták a gyermeknek. – Csak a tűzoltók a jók, a tűzoltók a szépek és hasznosak, csak a tűzoltókat szabad szeretni.

Egy délelőtt, amikor katonazene csinnadrattázott a ház előtt, a bezárt szobában így sóhajtott föl a gyermek:

– Bárcsak kigyulladna a ház, hogy legalább a tűzoltókat láthatnám, ha már a katonákat nem szabad.

1932. augusztus 24., szerda, 6. old.

Pesti utca

Egyik ismert szavalószínészünk beállít a látszerészhez. Szemüveget akar vásárolni. Egy idő óta olvasás közben összefolynak előtte a betűk, hamar fárad a szeme, hát elhatározta, hogy ő is beáll azok sorába, akik fölteszik orruk nyergébe az öregedés jelképét, a pápaszemet. A látszerész, hogy kipróbálja a szem gyöngülésének fokát, próbaolvasást végeztet vele, üveg nélkül. Apró bolhabetűs szöveget tart a szeme elé. A színész a könyvbe néz, majd hadarni kezdi a szöveget:

„Felhőbe hanyatlott a drégeli rom,
Rá viaszasüt a nap, ádáz tusa napja ...”
A látszerész elámul.

– Hiszen az ön szemének semmi baja, – mondja – ha ezeket az apró betűket így tudja olvasni. Az ön korában ez szinte csodálatos.

A színész elmosolyodik, és bemutatkozik:

– Talán legyen szíves és adjon valami más könyvet – szól. – Arany János valamennyi versét betéve tudom.

•

Szent Istvánra csoportosan jöttek fel a falusiak és együttesen tanyáztak. Rendszerint valamelyik középület közlépcsőjére telepedett egy-egy ilyen parányi falu.

Megfigyeltük, hogy itt-ott egy kalapos, fehérkesztyűs nő, vagy pedig egy kitűnően öltözött úriember is közöttük üldögélt a kövön, otthonosan, szinte családiásan. Ezek a hazulról elszakadtak, a kivetkőzöttek, akik most erre a rövid időre boldogan illeszkedtek bele újból a falusi közösségbe.

•

A Szent István napi tűzijáték estéjén az egész város az utcán hullámozott. A család cselédestül, kutyástul, macskástul, gyerekestül kiment az utcára. Kisgyermek aludtak édesen nagyanyák ölében, apák nyakában, anyák karjában, kocsiban, padon. Erre az estére a pesti utca gyermek-hálósobává vált.

•

A kávéházba délután öt óra tájban belép négy nő. Letelepszenek egyik asztalhoz. Haboskávét rendelnek, majd beszélgetni kezdenek.

Vajon miről beszélgethet a négy, már nem fiatal nő egymással? Arra gondolunk, hogy mennyi élettapasztalat, leszűrt bölcsesség, értelem és ítélet áradhat szavukból. Bizonyára tanulni lehet tőlük.

Kíváncsian hallgatjuk őket. Hangosan beszélnek.

Megtudjuk tőlük, hogy a húst nem jó „verni”. A legnagyobb határozottsággal kijelentették, hogy ők sohase verik a húst. Megtudjuk, hogy a kelvirág levest mindig tejjel engedik föl és sohase tejföllel, hogy a fánktészta jó ecetet tenni, a parajt csontlével kell fölereszteni, s a borhabba egészben kell beletenni a tojást és hidegen kell tálalni.

Megtudjuk, hogy mit ebédelték aznap, előtte való nap, múlt vasárnap, és mit fognak ebédelni másnap és jövő vasárnap.

Megtudjuk, hogy a férjüknek, leányaiknak, fiaiknak és unokáiknak mi a kedvenc elegele, megtudjuk, hogy édesanyjuk a tortát mindig előző nap sü-

tötte meg. Szóval délután öttől este nyolcig mindent megtudunk tőlük, ami ebben az életben fontos.

-i.

1932. augusztus 27., szombat, 4. old.

Pesti utca

A Krisztina tér környékén estefelé száguldoznak a gépkocsik, csilingelnek a villamosok, hullámzik a nép. Egy-két órára valósággal párizsias a forgalom. Most a hegy felől, egyik mellékutcából egy úr lép ki, s zsinegen fiatal őzikét von maga után. Az őzike remegve lépeget az aszfalton. Ijedt kis szívének zakatolása szinte túlharsogja az utca zenebonáját. Át kell mennie a kocsúton a rohanó járművek között. Jobbra-balra tekintget, halálosan fél. Szegény kis őzike. A vadász puskája nem lehet olyan félelmetes számára, mint ez a száguldó, ismeretlen fenevadakkal teli pesti utca.

•

Egy cégtáblán ezt olvassuk: „100 éves óraktár”. Legalább huszonöt éve látjuk ezt a fölírást nap-nap után. Most már bizvást kiírhatnánk: 125 éves óraktár.

•

Divatosan öltözött hölgy, kövér skót collie-t huzigál maga után. A rózsás, göndörszőrű, lihegő kutya legalább egy mázsát nyom, és csalódásig hasonlatos valami ápolt yorkshire-i disznóhoz.

Egy atyafi megáll előtte, nézi-nézi egy darabig, majd megszólal:
– Azután még mondja valaki, hogy kutyából nem lesz szalonna.